

ועמר במלון בדק את התעודה.

★ ★ ★

במקום נשי האזרחים

התחיל ללכת. כל בעלי בתי
בתל-אביב הרימו קול צעקה.
את הפרנסה שלהם. כי לחיי
רלים היה אסור ללכת למקומות
היו מחוץ לתחום. אני הייתי
החמישה שילונג שקיבלתי מכל
לי סיפוק. ככה זה נמשך כמה
שטרה האזרחית ניסתה לעשות
ל: המשטרה הצבאית אמרה להם:
לנו. ואף אחד לא היה יכול

יחניים שמחפשים מקום, ושאל איפה יש
לי היום מלון. הסכמתי להשכיר לו חדרים
חדשית. הוא בא עם קצין של המשטרה
הצבאית, ואחרי סיוור במקום הם הסכימו.
זה היה ביום הרביעי. ביום הששי באו 70
קצינים יחניים ומילאו את המלון. ישנו
אפילו שניים במיטה.
„אחרי שבוע התחילו להביא גם בחורות.
לא יצאניות. עבר עוד שבוע ובא איל רופא
יחני בדרגת בריגדיר וסיפר לי שהיה רופא
ממשלתי ראשי של כל בתי-הבוסת ביוח.
הוא סיפר שבמטה הצבא היחני קיבלו
כבר תלונות מאזרחים יחניים בארץ שה-
חילים היחניים הלכו עם נשותיהם. הוא
ביקש שאחזיק כמה בחורות, והמשטרה לא
תתערב.

„הסכמנו על מחיר, וחמתנו חזרה שזה
יעמוד תחת סיקור. הקצין תם בשם ה-
משטרה הצבאית, והוסכם שזה יהיה בית
מיוחד לקצינים. הביאו לי שני שלטים
כתובים באנגלית וביוונית — מועדון לק-
צינים יחניים. עמדתו על כך שהיה עוד
שלט בעברית.

„אחרי זה הבאתי כמה בחורות ממלון
סן רמו, ששם הן היו יושבות. בא רופא
מיוחד ונתן להן הרצאה בגרמנית. העסק
התנהל חמישה-ישה חודשים. כשהיחנים הל-
כו, שוב באה משטרה אזרחית ותפסה אצלי
12 בחורות. בלי אף גבר. הכריחו אותן
לחת עדות נגדי. השופט חשין המנתי, נתן
או לאשתי השניה, גיטל, שהייתה אחראית,
100 לירות קנס. ככה נכנסתי לעבודה ש-
אומרים שהיא מלוכלכת. אני לא הרגשתי
בכך. רופאים, קצינים, אנשים מלומדים,
השתמשו בזה במקום בנוי חברים.”

★ ★ ★

הנחה לאנשי „הגנה”

אולם ברלה, התלמיד-החכם, שארון-
הספרים בביתו גדוש ספרי ש”ס, מש-
ניות וספרי פרשנים על התלמוד, ושמוני-
תיהם של אדמו”רים עטורי זקן, הרצל,
זיבובינסקי ובן-גוריון מעטרים את קירות
חדרו, לא הפסיק מעסקי הזנות.

אחרי שפרד ממשפחתו וניתק עמה את
כל הקשרים עד עצם היום הזה, מצא לו
ברלה שותפת נאמנה בדמותה של גיטל
גנים. גיטל התירדה באותה תקופה עם
קצינים של הצבא הפולני בארץ, הכירה את
ברלה באמצעות אחד מבתי-המלון שלו. כי-
עבור זמן קצר הציע לה ברלה להיות
שותפו וראשו. יחד החלו בהרחבת עסקיהם.
ב־1943 כבר הקים ברלה סניף לעסקו.
בעוד שהוא ניהל בית-בילויים ברחוב הרצל,
ניהלה אשתו בית דומה ברחוב דיוגנוף.
בכל מקום היו מתווקים מעמד עד שהמש-
טרה הייתה חופסת אותם. אחרי זה היו
מחליפים את כתובת העסק.

עם סיום מלחמת-העולם השניה רכש לו
ברלה קומה בת שמונה חדרים בבית חדש
שנבנה במרכז חלובלסקי, על גבול תל-אביב
ליפו. העסק פעל שם בחסות הצבא הבריטי,
לחייליו היו מבאי המקום. באותה תקופה
העלימה המשטרה הבריטית עין מעסקיו.
ברלה היה דואג לסטטוס קו הזה בעזרת
שלום מזומנים, והזמנות לויסקי וסטייקים.

„הפבריקה” (בית-החרושת) — זה הכינוי
שברלה היה נוהג לכנות בו את מוסדותיו
— פעלה עד מלחמת-העצמאות. כשפרצו
הקרבות, נאלץ להעתיק את מוסדו למרחק
כמה מאות מטרים, קנה שלושה חדרים על
גג הבית שבדרך יפו תל-אביב מספר 6.
באותה שנה שיגשו העסק ופרח בממדים
שלא נודעו עד אז. מאחר שהחוק הפלילי
קובע במפורש שפירוש בית-זוננות הוא „כל
בית או חדר, או שורה של חדרים בכל
בית, שבהם יושבות או מבקרות שתי נשים
או יותר לשם מעשי זנות, יחשבו לבית-
זוננות.” דאג ברלה לא לעבור על החוק,
ובמוסדו נמצאה בכל שעה רק אשה אחת.
אולם הנשים היו עובדות במשמרות, מת-
חלפות כל ארבע שעות ובאופן כזה היה
המוסד פתוח משעות הבוקר המוקדמות עד
שעה מאוחרת בלילה.

בעיקר שימש הבית נקודת משיכה לחיי-
לים ששהו או בתל-אביב. מחלקות שלומות
על מפקדיהן היו מבקרות במקום. תורים
ארוכים השתרכו במסדרונות ללא הפסקה.
כבעל רגש לאומי מפותח נתן ברלה הנחה
לחיללים. כל אדם שהציג פנקס-מגויס היה
נהנה באותם הימים מהנחה בסך חצי לירה
מהמחיר האזרחי של שתי לירות וחצי.

★ ★ ★

„החזרות נוער מתלבט”

עקיו של ברלה הלכו ושיגשו מיום
ליום. הוא רכש לו דירה בת 12 חדר-
רים ברחוב פרוג שבצפון תל-אביב. לעו-

רבות, יהפוך לאחד האנשים המתמצאים
ביותר בנעשה בעולם התחתון, שאנשיו
נמנו על לקוחותיו. הוא גם שכר אנשים
מחוגים אלה, שימשו עובדים אצלו כסד-
רנים ושומרי סדר במוסדותיו.
המשטרה, שהכירה את מעמדו המיוחד של
ברלה בשטח זה, דאגה לנצלו לטובתה.
ברלה הפך אחד ממקורות-האינפורמציה הי-
עיקריים והחשובים ביותר שלה. הוא היה
מודיע לה על תכנון מעשי שוד ומעשי-פשע
אחרים שהגיעו לאוזניו, גילה במקרים מסוי-
מים גם את מבצעי הפשע, אחרי שהמש-
טרה לא הצליחה לגלותם.

המקרה הבולט ביותר בשטח זה היה
השוד הנועז בתנובה בתל-אביב, בשנת 1955.
בו השתתף גם שוטר מזויין במדים. המש-
טרה עמדה אובדת-עצות מול התעלומה,
מבלי שהייתה לה אף נקודת אחיזה אחת.
כל התקריות הגיעו אל קיר אטום. אז היה
זה ברלה שמסר למשטרה את הרשימה הי-
מלאה של מבצעי השוד, שכולם נשפטו
ונאסרו.

תמורת ידיעה מעין זו היתה המשטרה
מוכנה לשלם הרבה כסף. אולם ברלה לא
נוקק לכסף. כל מה שהוא רצה היה ש-
המשטרה תניח לו לעבוד במנוחה. וכך
נוצר הסכם גיטלמני בלתי-חתימה, לפיו
העלימה המשטרה עין מפעולותיו של ברלה,
ואילו ברלה פקח את עיניו ודאג לספק
ידיעות למשטרה.

לרוב לא היה ברלה מסגיר את הפושעים
שביצעו את הפשעים. הוא היה רק מודיע
למשטרה היכן תוכל למצוא רכוש זה ש-
נשדד, או חפצים אלה שנגנבו. לפעמים
היה ברלה מוכן לשלם סכומים גבוהים
לגנבים עבור הרכוש שהצליחו לגנוב, רק
כדי שיוכל למסור לידי המשטרה.

כאשר היתה המשטרה מתעקשת לתפוס
את הגנבים עצמם, ולא רק את הסחורה
הגנובה, היה ברלה מוצא אנשים שיסכימו,
תמורת פיצוי מתאים, שיסגירו לידי המש-
טרה.

על-ידי הסדר מעין זה ניתן היה למשטרה
לשלוש כמעט לחלוטין על כל המתרחש בעו-
לם התחתון.

ברלה עצמו נהנה מפרוספריטי שכמוהו
לא ידע מעולם. אחרי שנאלץ בעקבות צו
בית-המשפט לנטוש את חדריו שעל גג
הבנין בדרך יפו-תל-אביב 6, רכש לו ברלה
בסכום של כמה רבבות לירות את מלון
אופיר שברחוב הירקון. כדי להסתח את
פעילותו במידת-מה, פתח לו משרד חקיי-
רות בשם ארצי. על שם משרד זה החזיק
טלפון, שרוב הפונים אליו לא היו דורשי

מת בית-החרושת להמונים שבדרך ליפו,
נועדה הדירה שברחוב פרוג לבית-מלאכה
למיוחסים ולבעלי-הון.

המשטרה, שידעה על קיומם של מקומות
אלה, העלימה עין, לא הטרדה את ברלה.
קציני המשטרה באותה תקופה עשו זאת
מכמה וכמה טעמים. הם אמנם לא הפיקו
טובת-הנאה מוחשית ומיידית, כמו קציני
המשטרה הבריטית, אולם לעומת זאת נהג
ברלה לפצותם על העלמת-העין במסירת
אינפורמציה על תנועות אנשי העולם התחת-
ון שהיו מבקרים במוסדותיו, ובמתנות
שונות — החל במנות-בשר בתקופת הי-
קיוב, וכלה בכרטיסים להופעות בידור.
ברלה היה נוהג לתת גם לאנשי העולם
התחתון לבקר במוסדותיו ללא כל תשלום,
וקציני-המשטרה אף היו שולחים אליו פוש-
עים מועדים בתקנה שעל-ידי כך יימנעו
פשעיהם.

עד שיום אחד בא קצין חדש למחוז. הוא
היה בדיעה שקיום מוסד כשל ברלה, הוא
עבירה על החוק. נערכה סריקה מקיפה
במקום, והמשטרה עצרה 30 לקוחות ובחרי-
רה אחת. המשפט היה מזורז. הוא התחיל
תוך יומיים. ברלה נדון במשפט זה לתקופות
מאסר של ששה ותשעה חודשים באופן
חופף. מתוכם ישב ארבעה חודשים.
אולם ברלה לא ריצה את חודשי מאסרו
ככל שאר האסירים. הוא הועסק במזנון של
סנת המשטרה, משם המשיך לפקח על
ניהול בתי-הבילויים שלו. שם היה נפגש
עם חבר עובדי הענף, מעביר להם הוראות
ומקבל דו”חות על ההכנסות.

מאז ישב ברלה עוד פעם אחת במאסר,
בשנת 1955. אולם נראה שגם צורת מאסרו
הקלה לא נעמה לו ביותר. הוא המציא שיטה
חדשה כדי להימלט מעונש כאשר נתפס.
אחד מעובדיו היה מקבל עליו את אשמת
ניהול בית-זוננות, משלם את הקנס או
יושב בבית-הסוהר, וברלה היה דואג לפצות
אותו על כך.

באותה תקופה יצא ברלה במלחמת תנופה
לשם התרת זנות חוקית בארץ. הוא עמד
לצד ארגון צעירים שקרא לעצמו חבורת
נוער מתלבט. הציף את הכנסת, העתונות
ומוסדות-הצבור בתוכיכים שיגנו את הזנות
חסרת-הפיקוח ברחוב, כפי שהיא קיימת
בישראל, קראו להילחם למען זנות תחת
סיקור רפואי בבתי-בוסת בעלי-רשיון.

★ ★ ★

עניינים תחת עין

היה זה רק טבעי שאדם במקצועו של
הברלה, העוסק בעסק זה שנים כה

פיס המרובים, בהם השתתפו בצוואת. במקרה זה:
זוטות, שהתקיים במלון פאר בהרצליה. בתצלום נר-
דות ובעלה, כולם מחופשים לקציני צבא ערביים.

ס ברחבה שלפני בית-משפט השלום בתל-אביב, בי-
המפורסם. הרחבה המתה מעתונאים, מתחריו של
ש שעות עד שהוצא ברלה, לאחר שחרורו בערבות.